

Kimondjalak

[illegible]

Arcod az íratlan papír
kockái közt dereng bezárva,
s egy messzi füst hajadat írja
tüzem titkaként a tájra.

Már kivetették a szavak
maguk közül a te neved,
s hogy szívemnek kimondjalak, kevés
a ráalvadó emlékezet.

Elvesztettem a poharat,
mely ízedet, mint lelket, őrizi;
párája gondom – messze vagy,
s a lélek sorsa: kitörni.

Talán nem bánat ez, csak annyi:
bánat, mely bánat-társra vágyik,
magába fordított tükör,
melyről minden más arc leválik.

1971. szeptember / Magántulajdon

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

Következő oldal →